Perioada de timp actuală şi cea viitoare (16)

Isus Hristos

Botschafter

© SoundWords, Online începând de la: 28.08.2018, Actualizat: 26.09.2018

soundwords.de/ro/a11009.html

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite şi fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacţiei noastre.

Isus Hristos Cel lepădat pe pământ **în veacul actual** S-a retras în cer, unde El, şezând pe tronul Tatălui Său, aşteaptă ceea ce urmează să se împlinească, şi anume, ca „vrăjmaşii Lui să fie puşi ca aşternut al picioarelor Sale" şi toate lucrurile să-I fie supuse. Într-adevăr, acum Îl vedem încununat cu glorie şi onoare pe Acela care a fost făcut cu puţin mai prejos decât îngerii, însă nu vedem că toate Îi sunt supuse. Aceasta din urmă este rezultatul a ceea ce apostolul ne învaţă în epistola către Evrei 2.5-9.

Lumea locuită viitoare, pe care o descrie Psalmul 8 trebuie să fie pusă aşternut picioarelor Fiului Omului; şi aceasta încă nu a avut loc. Dimpotrivă, creaţia este supusă deşertăciunii, sub care ea aşteaptă şi suspină. Deci Isus ca Fiu al Omului sau al doilea Adam nu este încă glorificat; şi El nu este încă nici sămânţa lui Avraam în care trebuie să fie binecuvântate toate popoarele şi căruia Îi aparţin toate popoarele. Chiar dacă deja popoare mari şi naţiuni puternice se numesc astăzi după Numele Său, aceasta are totuşi loc mai mult într-un duh de superstiţie sau al înţelepciunii omeneşti, decât în Duhul Evangheliei.

Copiii lui Israel la rândul lor, departe de a-L recunoaşte ca

Împărat al lor şi Dumnezeu, batjocoresc încă Numele Său în sinagogile lor; şi în timp ce îşi doresc fericire, că au vândut pe fratele lor, ei încă mai spun: „Şi vom vedea ce vor ajunge visele lui" (vezi Geneza 37). Cine Îl recunoaşte ca şi Cap al trupului, al Adunării, ca Mire ceresc al miresei, care va avea parte de gloria Lui?

În veacul viitor va fi altfel. Când El va fi glorificat în sfinţii Săi şi privit cu uimire în toţi cei care cred, atunci lumea va recunoaşte, dar prea târziu, că acest Isus, pe care ei L-au lepădat, este una cu Tatăl şi că Adunarea este una cu El – mireasa Lui, trupul Lui. Atunci „El va fi revelat cu îngerii puterii Sale, într-o flacără de foc, aducând răzbunare peste cei care nu-L cunosc pe Dumnezeu şi peste cei care nu ascultă de Evanghelia Domnului nostru Isus Hristos." Toţi vrăjmaşii Lui vor fi omorâţi înaintea Lui. Restul din Israel, care recunosc în sânul acestei glorii pe Fratele lor, pe care L-au vândut la străini, Îl vor primi cu lacrimi de căinţă şi de bucurie, exclamând: „Osana! Binecuvântat este Cel care vine în Numele Domnului!" „Domnul Dumnezeu Îi va da tronul lui David, tatăl Său; şi va împărăţi peste casa lui Iacov pentru totdeauna şi împărăţia Lui nu va avea sfârşit" (Luca 1.32-33). „Iată, vin zile, zice Domnul, când Îi voi ridica lui David o Odraslă dreaptă şi va împărăţi ca împărat

şi va lucra cu înţelepciune şi va face judecată şi dreptate în ţară. În zilele Lui, Iuda va fi mântuit şi Israel va locui în siguranţă. Şi acesta este Numele Lui, cu care Se va numi: Domnul, Dreptatea noastră" (Ieremia 23.5-6).

Când Iosif s-a făcut cunoscut fraţilor săi şi a plâns pentru ei, atunci a luat naştere o mare senzaţie în casa lui faraon [Geneza 45.16 şi versetele următoare]; dar ce va fi în lume, când Iosif Cel ceresc Se va face cunoscut copiilor lui Israel şi aceştia Îl vor privi pe Acela pe care L-au străpuns, şi vor plânge aşa cum se plânge singurul fiu. Atunci „toate marginile pământului îşi vor aminti şi se vor întoarce la Domnul şi toate familiile naţiunilor se vor închina înaintea Lui" (Psalmul 22.27-30). În timp ce Isus spune în veacul de acum: „Împărăţia Mea nu este din lumea aceasta" (Ioan 18.36), atunci dimpotrivă se vor împlini glasurile mari din cer, care spun: „Împărăţia lumii a ajuns a Domnului nostru şi a Hristosului Său şi El va împărăţii în vecii vecilor" (Apocalipsa 11.15). Atunci şi creaţia însăşi Îi va fi supusă: „oi şi boi, toate, şi, de asemenea, fiarele câmpului; păsările cerurilor şi peştii mării, tot ce străbate cărările mărilor" (Psalm 8). Aceasta este administrarea împlinirii timpurilor în care Dumnezeu „adună împreună toate în Hristos, cele din ceruri şi cele de pe pământ" (Efeseni 1.10). Atunci Mântuitorul nostru,

care în smerenia Lui a purtat pentru noi cununa de spini, va purta toate cununile care Îi aparţin ca Împărat al lui Israel, şi al naţiunilor şi al lumii. Atunci El, după ce va fi nimicit cu sceptrul Său de fier pe toţi vrăjmaşii Lui, va întinde sceptrul Său de aur, arvuna harului şi binecuvântării, în locul trestiei, simbolul slăbiciunii, care a luat-o pentru noi, asupra întregii creaţii. Atunci El nu va mai fi înconjurat de „onoruri" batjocoritoare, aşa cum era în curtea lui Pilat, şi aşa cum El este deseori acum în creştinătatea care se numeşte cu Numele Său; ci pentru că El a fost ascultător până în moarte pe cruce, El va avea un Nume mai presus de orice nume, pentru ca înaintea Numelui Său să se plece orice genunchi al celor din ceruri şi de pe pământ şi de sub pământ (Filipeni 2.5-10). Şi noi, păcătoşi sărmani de la natură, care prin harul Său am fost făcuţi împăraţi şi preoţi, vom depune la picioarele Lui cununile noastre şi Îl vom preamări veşnic, pentru că El a răscumpărat prin sângele Său pentru Dumnezeu oameni din toate naţiunile, seminţiile, popoarele şi limbile.

S-ar putea spune: când Isus va fi în timpul acela cu Adunarea Sa în cer, cum va putea El să domnească în acelaşi timp în Ierusalim pe tronul lui David? Dar dacă domnitorii pământeni au avut mai multe reşedinţe în diferite provincii ale împărăţiei lor,

de ce să nu poată fi aşa şi în Împărăţia Marelui Împărat (Psalmul 95.3)? Deoarece în această Împărăţie este un Mire, care este Împărat, o mireasă cerească şi una pământeană, prieteni ai Mirelui, slujitori şi supuşi, vor fi şi locuinţe cereşti şi pământeşti. Şi dacă Isus înviat, cu toate că era încă pe pământ, a putut apărea deodată în mijlocul ucenicilor Săi, în timp ce uşile erau încuiate, ce va fi când timpul Împărăţiei Sale va fi venit şi El va fi revelat în glorie? Să ne gândim şi la faptul că atunci cerurile vor fi deschise şi între cer şi pământ va fi realizată o legătură fericită. Aceasta ne-o prezintă deja scara cerului, al cărei picior atingea pământul şi al cărei vârf atingea cerul şi pe ale cărei trepte Iacov a văzut îngerii lui Dumnezeu urcând şi coborând (Geneza 28). „Începând de acum veţi vedea cerul deschis şi pe îngerii lui Dumnezeu urcând şi coborând peste Fiul Omului" (Ioan 1.51). Deci cerurile vor fi deschise deasupra pământului, şi cine poate numi toate tainele minunate ale acestei vorbiri şi toate gloriile diferite, care îşi vor găsi locul pe aceste trepte diferite, de la Adunarea aflată atunci în cer şi până la Israelul de pe pământ, care va ocupa locurile cetăţii sale pământeşti? Şi cine este cel care iubeşte pe Domnul Isus şi gloria Sa, care simte suferinţele creaţiei acesteia şi nu se bucură la gândul acestor timpuri minunate şi binecuvântate ale viitorului?

Este adevărat, că chiar şi **veacul viitor** se va sfârşi printr-o răzvrătire a omului şi cu o judecată a lui Dumnezeu; şi în privinţa aceasta el se aseamănă cu **veacul de acum**, în loc să constituie un contrast la acesta. Începând de la crearea lumii acesteia, păcatul omului a stricat totdeauna lucrarea lui Dumnezeu şi L-a obligat să reveleze mereu pe alte principii comori noi ale înţelepciunii şi dragostei. Aşa a avut loc în Eden şi în lumea veche; la fel şi în Israel, care prin împietrirea lui a zădărnicit, cel puţin pentru un timp, planurile lui Dumnezeu cu privire la el; chiar şi Adunarea nu glorifică pe Domnul conform chemării ei; şi la fel va fi şi la sfârşitul veacului viitor, când omul, după ce el a fost martor al gloriei Domnului, va fi pus din nou la probă prin dezlegarea lui satan. Naţiunile, care sunt în cele patru colţuri ale pământului, Gog şi Magog, fără îndoială geloşi pe gloria lui Israel, se vor sui şi vor încercui tabăra oştirii sfinţilor şi cetatea preţioasă; dar Dumnezeu va face să coboare foc din cer, care îi va mistui (Apocalipsa 20.7-9); probabil acelaşi foc, care va mistui cerul şi pământul. Diavolul va fi atunci nu numai legat, ci va fi aruncat în iazul de foc şi pucioasă, unde este fiara şi profetul fals. Un tron mare şi alb va fi ridicat, şi pe el Se va aşeza Unul, dinaintea feţei căruia cerul şi pământul vor fugi. Atunci se vor înfăţişa morţii, cei neînsemnaţi şi cei mari, înaintea lui Dumnezeu, ca să fie

judecaţi după faptele lor. „Şi dacă cineva nu a fost găsit scris în cartea vieţii, a fost aruncat în iazul de foc”, unde a fost aruncată şi moartea şi locuinţa morţilor (Apocalipsa 20.11-15). Acesta este sfârşitul veacului viitor; şi în acelaşi timp sfârşitul lumii, aceasta înseamnă a locuinţei actuale a omului. Este momentul când Domnul Isus, după ce El Îşi va fi terminat lucrarea ca Mijlocitor, va da Împărăţia lui Dumnezeu, Tatăl Său, şi Dumnezeu va fi totul în toţi în cerurile noi şi pe pământul nou, pe care va locui dreptatea (1 Corinteni 15.28; 2 Petru 3). Apostolul vorbeşte în aceste locuri despre „ziua lui Dumnezeu” sau despre „ziua Domnului” ca despre momentul în care cerul şi pământul vor pieri; deoarece ziua aceasta nu este altceva decât veacul viitor, aşa cum lasă să se recunoască şi cuvintele acestea: „O zi este înaintea Domnului ca o mie de ani, şi o mie de ani sunt ca o zi”.

Veacul viitor este realmente ziua lui Dumnezeu, în care pământul va fi plin de cunoaşterea gloriei Lui, în contrast cu veacul de acum, în care popoarele lucrează pentru foc şi nu ostenesc pentru nimic, şi în care întreaga creaţie suspină în dureri (Habacuc 2.13-14; Romani 8.19-22). Este ziua judecăţii şi distrugerii oamenilor păcătoşi; căci Domnul este revelat în această zi ca Acela care judecă şi luptă drept (Isaia 11.1-5;

Apocalipsa 19.11; Iuda 15).

În timpul ivirii zorilor acestei zile, Adunarea înviată şi transformată va fi răpită, aşa cum şi Capul ei dimineaţa devreme, pe când era încă întuneric, a înviat (Marcu 16.2; Ioan 20.1).

Domnul va reveni dimineaţa cu sfinţii Săi. El este Soarele dreptăţii, care mistuie pe păcătoşi şi aduce vindecare celor suferinzi (Maleahi 4.2; Zaharia 14.6 şi alte locuri). La sfârşitul zilei vor pieri cerurile şi pământul. – Dacă se va întreba: Pentru ce aşa de multă preocupare cu veacul viitor, care în cele din urmă este numai curtea din faţă a veşniciei?, atunci vom răspunde: deoarece Cuvântul lui Dumnezeu se preocupă mult cu aceasta. Fără exagerare se poate spune, că din treizeci de pagini, care ne vorbesc despre veacul viitor, Cuvântul nu ne spune nici măcar pe o pagină ceva despre veşnicia propriu-zisă. Ni se vorbeşte deseori, fără detalii, despre viaţa veşnică, despre moştenirea care nu vestejeşte, care nu poate fi pătată şi care ne este păstrată în cer. Ni se spune, că „atunci când toate lucrurile Îi vor fi supuse Fiului, atunci şi Fiul Însuşi va fi supus Celui care I-a supus toate, pentru ca Dumnezeu să fie totul în toţi" (1 Corinteni 15.28). Ni se vorbeşte despre ceruri noi şi un

pământ nou, pe care va locui dreptatea, unde Dumnezeu va face locuinţa Sa la oameni şi va şterge toate lacrimile din ochii lor, unde nu va mai fi moarte şi nu va mai fi suferinţă, ţipăt, osteneală, deoarece lucrurile dintâi au trecut şi totul a devenit nou (2 Petru 3; Apocalipsa 21.1-8). Dacă restul din capitol şi primele versete din capitolul următor nu se mai referă la**veacul viitor**, ci la veşnicia care urmează după aceea, totuşi acestea sunt învăţăturile detaliate, pe care Cuvântul le conţine referitor la acest subiect; dar ce sunt acestea în comparaţie cu numeroasele imagini, care ne prezintă veacul viitor? Ce am putea noi face mai bine, decât să ne lăsăm călăuziţi de Cuvânt, acordând fiecărui lucru locul cuvenit? Dacă se vrea să se vorbească despre ceea ce nu vorbeşte Cuvântul, atunci te dedai unor speculaţii obositoare şi deşarte; căci orice cercetare, care nu are Cuvântul la bază, în mod deosebit când este vorba de viitor, merită acest nume (de speculaţii): dar „Cele ascunse sunt ale Domnului Dumnezeului nostru, dar cele descoperite sunt ale noastre şi ale fiilor noştri pentru totdeauna” (Deuteronom 29.29).

Tradus de la: Der gegenwärtige und der zukünftige Zeitlauf (16) (Botschafter)

Articol apărut în franceză: *Mesagerul mântuirii în Hristos* – anul de apariţie 1857